

MARIEM SALEK | Delegada del Front Polisario al campament d'Auserd

“Sols un dels 7 dispensaris del campament té llum elèctrica”

Ahir i abans d'ahir vam rebre la visita a Lleida de Mariem Salek, delegada del govern del Front Polisario de la República Àrab Sahrauí Democràtica al campament de refugiats d'Auserd, membre del parlament i una dels 8 membres de l'alt Buró Executiu del Polisario. Tot parlant, explica un problema convertit en drama i que corre el perill d'esclatar si Europa continua mirant cap a una altra banda.

S'ha reunit amb el president de la Diputació, Joan Reñé.

Sí, per preparar projectes de col·laboració, sobretot en enllumenat. Tenim set dispensaris mèdics al campament i no ens arriba la llum. És un problema dels edificis públics. Les cases particulars en disposen, gràcies a donacions de particulars, però els serveis públics tenen moltes mancances. Per això demanem ajuts a administracions europees.

Auserd és un dels 5 campaments. Quants hi viuen?

Al voltant de 40.000 persones. I només 7 dispensaris... i només un d'ells amb llum. En total la població és de 200.000 sahrauís. Tampoc tenen llum escoles –i les que en tenen és gràcies a famílies d'acollida– ni els instituts, ni els edificis municipals.

Vostè representa el govern del poble sahrauí. Per què creu que encara no s'ha pres consciència del drama que viu la població?

El gran problema és la nostra gent jove, que està disposada a jugar-se la vida, a entrar en guerra, per pura desesperació, per nul·la esperança de futur. Demanem ajut per crear llocs de treball, no volem almoïna. Cal do-

nar un futur professional als joves i crear la nostra pròpia estructura econòmica.

Troba bona resposta per part d'Europa?

Cada cop rebem més suport, sobretot dels països del nord. A França, Espanya... és molt més difícil. Hi ha interessos econòmics subjacents. El lobby marroquí en aquests països té molt poder: acords comercials, explotació de recursos, contractes pesquers... tot

sense comptar en absolut amb el govern del Polisario.

Té cert paral·lelisme amb la tragèdia al Mediterrani...

Tot el tema de refugiats sempre es redueix a una explotació de recursos. L'origen del conflicte no és nou: el 90% dels refugiats parteixen d'un conflicte bèl·lic. Quan acaba la guerra, els refugiats tornen a casa i reconstrueixen el país, com en la guerra dels Balcans. En el cas sahrauí, acabada la guerra, no els deixen tornar i, a més, els exigeixen un referèndum (on qui ha d'estar d'acord és el país que el planteja!). I mentres, s'ha construït un mur –el segon més gran que existeix després de la muralla xinesa– que travessa tot el desert del Sàhara, de 2.700 quilòmetres, ple de mines antipersones i antitancs. Es pot visitar. El mur no surt als llibres, però sí a Google Earth. Hi ha mines en forma de joguines, per això hi ha un hospital per a nens mutilats, amb torretes, cada 5 kms, amb vigilants marroquins. Sorpresa, no? El desconeixement fa que es pugui continuar explotant fosfats per part de les multinacionals, inclús de la indústria d'armes **I els sahrauís viviu víctimes d'aquestes circumstàncies...**

Per això no cal estranyar-se que molt joves vulguin anar a la guerra, no? Volem parar com sigui aquest polvorí.